

[Statsministeren.]

om. I kan komme i salen, så skal I få besked.“ Når det er tilfældet, og ingen vil kunne bestride, at det er den fremgangsmåde, vi har anvendt, hvilke andre muligheder har vi så end at gøre det, vi har gjort: at udarbejde en programtale, som peger på de problemer, der skal løses. Og for ikke at virke udfordrende holder vi alle øvrige økonomiske forslag tilbage og kommer med et værnescatforslag og siger: dette værnescatforslag er intet ultimatum, det er et forhandlingsgrundlag. Derover skruer man sig op til de taler, der er holdt i denne sal. Det var det, der foranledigede mig tidligere i min tale til det udbrud, at jeg havde det indtryk, at valgkampen ikke helt var ophørt.

Det er virkelig ikke tænkt som nogen udfordring, det, der er sket. Der er ingen af os, der kan forstå, at det kan opfattes som en udfordring. Vi har kun fremsat et af de tidligere forslag og betonet, at det er et forhandlingsgrundlag.

I min tale ved rigsdagens åbning og ved handelsministerens og finansministerens redegørelse her i tinget har vi nu igen givet udtryk for, hvor alvorligt vi betragter den økonomiske situation, og for vor vilje til at forhandle om en politik, der kan stabilisere vore økonomiske forhold. Jeg forstår ikke, at man kan forarges herover.

Man har sagt, at regeringen først må vise, hvad den vil ved fremsættelse af lovforslag her i tinget. Lad mig hertil svare, at regeringen også er villig hertil i det omfang, hvor sådanne lovforslag kan fremsættes med rimelig udsigt til at blive vedtaget. Vi mente bl. a., at dette måtte være tilfældet med lovforslaget om en værnescat og et forsvarslån, fordi man før valget har givet udtrykkeligt tilsagn om dækning. Selvfølgelig er vi klar over, at der må forhandles om forslagens enkelte bestemmelser, og finansministeren har jo allerede givet udtryk herfor. Jeg vil gerne gentage dette forhandlingstilbud og direkte sige, at dette naturligvis også gælder om den indkomstgrænse, som skal være bestemmende for, hvor skattepligten indtræder. På andre områder er det ikke muligt at fremsætte lovforslag, før regeringen har sikkerhed for, at de vil kunne fremmes her i tinget, dette gælder således forslagene om den fornødne forøgelse af forbrugsafgifterne. Vi har ikke lagt skjul på, at meget betydelige beløb må tilvejebringes på denne måde, men mener fortsat, at forhandlingerne om den nærmere udformning må foregå mellem partierne, før forslag fremsættes. Det er ikke afgørende for os, hvor og under hvilken

form sådanne forhandlinger foregår, men ingen regering, der er i vor situation, kan gøre andet, end hvad vi har gjort, fordi det for os drejer sig om at flytte tyngdepunktet fra regeringen over til rigsdagen og komme i forhandling med de partier, hvis tilslutning er forudsætningen for, at et lovforslag overhovedet kan gennemføres.

De ærede ordførere gav kun få bidrag til, hvorledes de og deres partier mener at problemerne må løses. For at der ikke skal være tvivl om det forhandlingsgrundlag, vi efter regeringens mening må tage som udgangspunkt for de forhandlinger, som jeg stadig håber må komme og helst så snart som muligt, skal jeg kort trække retningslinierne op for vort syn på den økonomiske politik.

For det første må alle bestræbelser rettes mod en stadig forøgelse af vor produktion. En forudsætning herfor er en høj og produktiv beskæftigelse. Dette har hidtil været og vil fortsat være et hovedmål for regeringens økonomiske politik. Vi erkender, at større bevægelighed på arbejdsmarkedet og alle forholdsregler, der fører til den bedste og mest produktive fordeling af arbejdskraften, vil bidrage hertil; man er også af den opfattelse, at fremskridt på disse områder kun kan finde sted, når arbejdsløsheden holdes i skak. Lige så vigtigt er det at sikre en fuld udnyttelse af de øvrige produktionsfaktorer, således at resultatet af arbejdsindsatsen bliver større, eller sagt med andre ord, at produktiviteten herhjemme forbedres. Det har i denne forbindelse stor betydning at sikre de fornødne investeringer i moderne maskiner og at søge alle bestræbelser fremmet, som sigter på en mere effektiv produktion.

Men det er en misforståelse, hvis man tror, at vort afgørende økonomiske problem i øjeblikket — den stadig stigende tendens til underskud på betalingsbalancen — alene vil kunne løses gennem større produktion. Det vil tage tid, før produktionsforøgelsen vil gøre sig tilstrækkeligt gældende, og det, der er hovedproblemet i dag, nemlig: at forøge eksporten, at fastholde investeringerne, at opretholde fornøden kontrol med importen og holde igen på forbruget, løses ikke automatisk ved blot at øge produktionen.

For det andet må vi derfor sikre, at en større del af produktionen eksporteres. Netop i øjeblikket må der i hver enkelt handelspolitisk situation lægges størst mulig vægt herpå. Eksportfremmende forholdsregler må støttes. Dette er et af hovedmålene med de såkaldte Marshallmidler, der udlånes til erhvervslivet, og mere spe-